

den ærede 3die Landstingsmand for 10de Areds (M. P. Bruun), angaaer, om Affattelsen af den Loven tilføiede Slutningsparagræf er hensigtsmæssig, om det er rigtigt at affatte Lovden saaledes, at naar Tiden for dens Gjældighed udløber, dette Forhold da ikke mere er ordnet. — Det er det, der forekommer mig at være Hovedspørgsmaalet. Naar jeg nu seer hen dertil, maa jeg være enig med den ærede Landstingsmand i, at det ikke gaaer an, at lade en Lov udgaae i den Skikkelse, hvorefter Sagens Afgjørelse, naar Spørgsmaalet efter Udløbet af Terminen atter kommer frem, vil beroe paa, hvilken af de to Afdelinger af Rigsdagen der kan holde længst ud. Det vil rimeligvis være Følgen deraf. Det er klart, at denne Bestemmelse vil foranledige, at Ministeriet i sin Tid vil komme frem med et Lovforslag, hvorved Sagen kan ordnes; men naar man kommer til Slutningen af Tidsperioden, saa staaer man der; man skal have en Bestemmelse, thi ellers komme vi ind paa det ulovlige Gebeet, og bliver der Uenighed om dens Indhold, hvilket Parti skal faa give efter? Det er en Stilling, som jeg troer man ikke her bør berede Rigsdagen. Saameget mere maa jeg holde herpaa, som det, idetmindste saavidt jeg erindrer, er første Gang, at en saadan Bestemmelse træder frem under denne Form. Den Lov, der er blevet henviist til, nemlig Loven om Embedsmændenes Lønning af 11te Februar d. A., indeholder til Slutning den Bestemmelse, at Loven skal undergives en almindelig Revision inden Udløbet af Finantsaaret 1865—66. Det er denne Form, som jeg anseer for den rigtige: Loven skal revideres. Og hvis man tænkte sig det Tilfælde, at Rigsdagen ikke blev enig enten indbyrdes eller med Ministeriet, ja, saa kom den nye Lov vel ikke ud, og saa var der jo en anden Lov, nemlig den ældre, hvorefter man kan rette sig. Hvis man nu vil sige, at dette gjælder om Lønninger, men ikke om Contoirholdsgodtgjørelser, saa skal jeg erindre om, at Loven af 8de Marts 1856 om Contoirholdsgodtgjørelse til Amtsforsvalterne i sin § 2 fastsætter, at „de saaledes normerede Contoirholdsgodtgjørelser blive hvert 5te Aar at underkaste en Revision ved Lov“. Jeg skjønner ikke, hvorfor man skal afvige fra denne

Form, der efter min Formening er den rigtige, at der nemlig ved Lov gives Ministeriet, om man saa vil, et Paalæg om, inden Udløbet af 5 Aar paany at undersøge Sagen, og at der da skal gives enten forandrede eller de samme Bestemmelser. Indtil jeg bliver oplyst om, at den nye foreslaaede Form er hensigtsmæssigere end den anden, skal jeg saaledes formene, at den, der tidligere er brugt i Lovgivningen, er den rigtige.

Hjerring: Det er vistnok en Ulydelighed fra min Side, der er Skyld i, at den ærede 2den Landstingsmand for 8de Areds (Carlsen) har tillagt mig den Mening, at det skal være nødvendigt, at man maatte the til Finantsloven efter Udløbet af Finantsaaret 1865—66. Det har ikke været min Mening. Jeg har fra først af uvilket, ligesom den ærede sidste Taler nu bemærkede, at vi ved Udgangen af det nævnte Finantsaar ville staae ligeoverfor et Hul i Lovgivningen, hvis de tre Dele af Lovgivningsmagten ikke til den Tid bleve enige om en ny Lov. Det var netop mod denne Paastand at det paa et andet Sted, som Indvending mod at man vilde komme til at staae overfor et saadant Hul i Lovgivningen, blev anført, at saa kunde man the til Finantsloven; og det var mod dette Forsvar at jeg har yttret, at saa kom vi tilbage til det samme Standpunkt, som man tidligere ikke har villet holde sig paa, og som jeg har troet blev overvundet i forrige Samling.

Drejer: Efterat Discussionen er kommen ind paa Lovforslagets Enkeltheder, skal jeg dog tillade mig hyderligere at bemærke, at jeg er enig med dem, der antage, at den Form, som er givet Slutningsbestemmelsen i Forslaget, ikke er helbig, og at det navnlig vilde være ønskeligt, om der kun bestemtes en Revision efter Forløbet af et vist Antal Aar. Dette ligger allerede i den Lov, jeg tidligere udtalte, om det i Virkeligheden Hensigtsmæssige i, at Loven om Contoirholdsgodtgjørelserne gjordes saa løs, da det jo ikke kan nægtes, at skjøndt en Bestemmelse om, at Revision skal foregaae om et vist Antal Aar, ikke vilde gjøre Loven til en fast vedvarende Lov, saa vilde det dog give en